

Hámori Zsófia

SZÜRREÁLIA

Hámori Zsófia

SZÜRREÁLIA

(és más elbeszélések)

Magánkiadás

© Hámoriová Žofia, 2016
ISBN 978-3-9524600-0-9

A vörös tündér

(Hans Christian Andersen meséje nyomán)

HOLLY MINDEN REGGEL a Charleston Street-en portyázott, és szelíd hangon gyufát kínálgatott az arra haladóknak. Egy vállán hordott, varrott tarisznyában tartotta az eladásra szánt gyufákat, melyeket durva zsineggel szorított kövér kis kötegekbe. Mindig két köteget tartott a kezében egyszerre, s ha alkalomadtán egy-egy tekintet rávetült, karjait maga előtt lengetve mutogatta portékáját. Azt hihetnénk, hogy egy megélhetéséért kuncsorgó kisleányt hamar megszán az emberi szív, ám Holly nem keltette egy kimondottan sajnálatra méltó gyermek benyomását. Édesanya nélkül cseperedett fel, így nem akadt senki, aki szoknyácskákat és csinos köténykét varrhatott volna számára, ehelyett két idősebb bátyja kinőtt és elkoptatott ruháit hordta. Szövetnadrágját térd alatt elvágta, egyenes szabású, keskeny galléros ingecs két húzott, amelynek ingujját begombolatlanul hagyta, és mezítláb járta a mocskos utcákat. Szabadjára engedett, kávébarna fűrtjei bohémen lógtak arcába, épphogy eltakarva aprócska füleit.

Külsőre megtévesztésig hasonlított az eleven újságáros fiúcskákra, akik fennhangon dörgölik a friss napilapot az urak bajuszkás orra alá. Gyakran hitték azt az idősödő, csíptető aggastyánok és a hölgyeket peckesen üldöző cilinderes ifjancok, hogy Holly újságot árul. Ilyenkor nyakon csípték őt, és arrogáns stílusban követelőzni

kezdték. Mikor azután látták, hogy hasztalan kérnek számon rajta olyasmit, aminek nincs birtokában, megvető grimaszokat villantottak, majd felszegett fejfel folytatták útjukat.

A piac körül sok ember megfordult, így a tehetős bolttulajdonosokon túl az egyszerűbb réteg is ezen a környéken próbálta elsózni szerény áruját. A kofák felsorakoztatták széles talicskáikat, és egymást túlkiabálva, teli tüdőből hirdették portékáikat. A levegőt nap mint nap belengte az erjedő gyümölcs, nyers hal és a zsákokban tárolt dohány száraz illata. Ám a zsbongó reggelek forgatagában ugyanúgy megszorult a nincstelenség is, melyet az utakon észrevétlenül csordogáló szennyvíz és az állatok szikkadó ürülékének bűze kísért. A gyerekek árván és üres bendővel rótták a várost, vagy eldugott, hideg lépcsőaljak árnyékában húzták meg magukat, és irigykedve nézték jómódú kortársaikat, kiknek a vagynon túl az iskolai oktatásban való részvétel is megadatott.

Holly testvérei éjjelente beszótktek a városi gyufagyárba, és elcsentek néhány karton gyufát. Holly dolga volt, hogy eladja azokat, s hogy ne derülhessen fény a tolvajlásra, a gyufát a gyári, emblémás dobozok nélkül, kicsi pakkokba kötözve árulta. Munkanapjai végeztével azután – a titkos játék öröme gyanánt – mindig elégetett egy köteg gyufát. Holly szenvedélyesen rajongott a tűzért, tanulatlan értelme örökösen azon morfondírozott, hogy mit gyűjthatna fel. Veszélyes függőséggel sújtott, jámbor kislány volt. Akárhányszor szikrát pattintott körmével a kénes fejecskén, Holly arca elváltozott. Úrrá lett rajta egyfajta belső feszültség, mely csak akkor engedett lelke szorításán, ha lángba boríthatott valamit.

Egy szál gyufa, egy halál. Egy vörös tündér szökkent fel a városi színház hirdetőoszlopára, egy másik Mr. Walter könyvesboltja előtt pusztította a faládjában hánykolódó ponyvaregényeket. A harmadik egy hatalmas, vonyító kóbor kutya büdös szőrzetébe kapaszkodott.

Milyen fenséges, milyen szemet gyönyörködtető látvány, amint a dolgok semmivé lesznek, megtörnek a tűz uralma alatt! Megannyi szín és forma egyetlen marék szürke hamuvá porlad. Holly számára nem létezett istenibb élmény egy rendkívüli tűzvésznél, s akárha végzetét lassan és kitartóan táplálná e központi gondolat, a szokatlan csapások, melyekre aligha lehetett ráhatása, olykor neki kedveztek.

A visszatérő hajnal sűrű füstfelhőkkel köszöntötte az ébredő várost. Nem messze a piactól kigyulladt egy pékség. Holly épp időben baktatott arra, így láthatta porig égni a lerozzant viskót meg a tűzoltók robusztus vízsugarait, melyek hasztalan igyekeztek útját állni a falánk lángoknak. Hollyt lenyűgözte az eset. Éber figyelemmel követte a tetőszerkezet gerendáinak haldoklását, a természeti törvények tragikus láncreakcióját, amely egy emberi kezek teremtette épületet üszöfkekete, felismerhetetlen omladékká morzsolt. Kora reggel lévén kevés fehérszínű volt szemtanúja e balszerencsének, ám ez nem nyújtott vigaszt a pék zokogó családjának. Miután a tűz elfogyasztott minden éghetőt, a korábban óriásira hízott, zabolátlan vörös tündérlék töpörödni kezdtek, megadván magukat a rájuk zúduló vastag vízfolyamnak.

Holly igazságtalannak érezte a tűz kioltását. Képzetele rendületlenül terveket szövögetett a leégett ház friss lenyomata mentén, miközben ellenállhatatlan késztetést érzett a gyújtogatásra. Úgy döntött, ez egyszer megfordítja napját, és a tarisznyájából elővett egy gyufásköteget. Legújabb káprázata ezúttal egy köztéri bokrocska lombkoronáját készült pompás lángruhába öltöztetni. A sercegést téboly, a tébolyt önvád követte. Holly körül gyűltek a felperzselt gyufaszálak, tekintetében a hűvös, nyugodt, kék szín elhalványult, skarlát

hajszáleri feléledtek, vastagon és szertelenül keretezték lilába forduló íriszét, s a bogárfekete golyóbis közepén ott táncolt a máglya káprázatos tükörképe. A tűz komiszul pattogott az ágak rücskös peremén, melyek zsenge, nyüzítő leveleire kegyetlen megsemmisülés várt.

Holly ártatlan, kényszeredett ámulattal leste az öncélú tüzet. Elbűvölték őt a színek, a vad vörösséget kóstolgotó sárga lángnyalábok.

A közelben egy csapat utcalakó fiúcska rendetlenkedett. Hosszú fabotokkal ütlegelték egymást, bajvívást imitálva, s olykor egy-egy csendes lámpaoszlop is a célpontjukká vált. Feltűnt nekik a szokatlan játékába bolondult Holly, s ahogy az túlerőben lévő, rosszcsont kölyköknél szokás, kedvük támadt kötekedni a kislánnyal. Fenyegetően körbevették, és egyikük lenéző gúnyolódásba kezdett:

– Nézzétek, egy hamis fiú!

Ezen a többiek is rosszmájúan felnevettek, és ujjal mutogattak Hollyra. Ő kiejtette kezéből a maradék gyufát, s megpróbált kitörni rosszakarói köréből, ám azok nem engedték el. A legmagasabb fiú büntetésként botjával egy fájdalmasat vágott Holly derekára. A kislány megtántorodott, de a kölykök visszalökték őt a kör közepére.

– Mi van nálad? – kérdezte a valószerűtlenül magas fiú, s azzal letépte Holly válláról az ócska, rojtozódó batyut.

– Azt ne! – kiáltotta ijedten Holly, és a tolvajra támadt.

A fiú futásnak eredt az elkobzott tarisznyával, Holly utánaszaladt. A többiek ezúttal utat engedtek neki, és gorombán vihogtak a jeleneten. Mielőtt azonban Holly utolérhette volna, a kölyök elhajította a tarisznyát, egyenesen az úttestre. A gyufákkal teli, kicsi batyut így néhány pillanattal később egy épp arra járó lovas kocsi roppant kerekei zúzták ripityára. Holly lesújtva állt meg a járdán, míg a fiú fölénytől duzzadó grimasszal az arcán eliszkolt.

A kocsi kerekei alaposan bepiszkították a tarisznyát. Holly remegő kezekkel tapogatta át a törmeléket, mígnem sikerült összeszednie egy maréknyi sértetlen gyufát. Nehéz sóhaj szállt fel belőle. Most mihez kezdjen? A kiválogatott gyufa mennyisége feleannyi sem volt, mint egy megszokott kötegé, hiányos áruért pedig senki sem ad pénzt.

Holly ekkor két fekete, bokacsatos lakkcipőt pillantott meg az úton, amint magabiztos, katonás mozdulattal megállnak előtte. A vastag, szederkék harisnyán át két szabálytalan térdgumó dudorodott ki. Egy Hollyval nagyjából azonos korú kislány leste őt, liliumfehér, ízléstelenül agyonfodrozott ruhácskában. Malackaarca jóltartottságról tanúskodott, vízszintesre nyírt frufruja alatt öntelt tekintet kotlott. Egyenes, rőt körhajában giccses, fehér masni díszelgett. Az egyszerű, szegényes öltözetű Holly egy pár pillanatig farkasszemet nézett az ismeretlen arccal. A kislány egy szót sem szólt, csak cuppogott egy szelet citrommal a szájában, viselkedésével szándékosan sugallva nyilvánvaló társadalmi felsőbbrendűségét. „Lennie kell még néhány túlélőnek!” – jutott eszébe Hollynak. Újból a tarisznyába nyúlt, hogy épen maradt gyufaszálakat keressen. A puffók, ismeretlen kislány semmi mást nem látott e cselekvésben, mint egy koszos fattyú vacak, utcai szeméttúrását, beképzelt távolságtartása pedig valójában saját kényelmes helyzetének jogos megszilárdítása volt. Nem sokkal később valaki a nevéen szólította, mire sarkon fordult és elment. A rövid és érzéstelen szemkontaktuson kívül, amelyet Holly mostanra szinte teljesen elfelejtett, semmilyen más, egészséges interakció nem történt közöttük. Az emberi különbözőség azon kézzelfogható megnyilvánulása volt ez, amelybe legtöbbször akaratunk ellenére születünk bele.

Holly leült a járda szélére, és elkeseredetten morzsolgatta a gyufaszálakat. A bűntudat elhitette vele, hogy eltékozolta családja meg-

élhetésének zálogát. „Most már mindegy. Ennek az utolsó marék gyufának csak egyféleképp vehetem hasznát” – gondolta. Szorongó ujjai között nyugtalanul moco rogtak a vajszínű pálcikák. Nyújtózkodtak, akár a napfényt kergető fűszálak, és kicsi, kénes fejük tüstént lángra kívánt lobbanni. Holly arcának lágy vonalai eltorzultak, és alsó ajka alig észrevehető rángásba fogott, akárha némán kántálna valamit magában. Szíve zakatolt, a szapora ütemek egyre veszélyesebben lüktettek fejében. Kétségbeesetten igyekezett magába fojtani a vágyat, kívül izzadt, belül remegett. Gondterhes barázdák jelentek meg a homlokán, pihe szemöldökét összerántotta az erkölcs és a töretlen akarat harca. Tombolt benne az éhség, arcbőre pozsgás rózsaszínűre pirult. Ziláltan, akadozva szedte a levegőt, mint akit asztmás roham fenyeget, sovány kis mellkasa fel-le ugrándozott. Ezután összekuporodott, maga alá húzta vézna térdeit, és így hintázott, akár a harangnyelv. A gyufaszálak akaratosan csiklandozták tenyerét, és ő annyira erősen szorította őket, hogy ettől gombostűfejnyi lyukak fúródtak puha tenyérhúsába. Nem lehet, nem szabad, nem égetheti el az összeset! De erre nincs is szükség, hiszen akár egyetlen szál is képes hatalmas tüzeket szülni! Holly szeme könnybe lábadt. Ijedten kapta fel a fejét, bolondos fürtjei a szeme előtt ingáztak. Vajon hallotta valaki az iménti gondolatait? Rémülten tekintett körbe az utcán. Az emberek kényelmesen kerülgették a guggoló kislányt, ügyet sem vetve rá. Hollyt foglyul ejtette a kínzó szükség, s noha az utca tarka zaja elnyomta, ő keservesen nyöszörgött, mint a csapdába szorult kisegér.

Ekkor női nevetés ütötte meg fülét. Hollyt kizökkentette a pillanatnyi jókedv eme könnyed, dallamos visszhangja, melyet a szűk utca túlsó oldaláról lehelt felé a szél. A hölgy, aki nevetett, épp egy francia kávéház ajtaján készült belépni. Partnere, egy elegáns, agárarcú fiatalember a behajlított bal karján vezette őt, s utóbbi, minden

bizonytalán tréfás megjegyzése, melyet szemérmetlen közelségbe hajolva sugott a nő fülébe, előcsalta a jómodornak ellentmondó, fesztelen, kacér nevetést. A nő fejét enyhén hátravetve, félig lehunytt szemmel mosolygott, és feltűzött hajának egy éjfekete tincse egyik orcája előtt huncutkán kunkorodott. Tartásában volt valami buja és veszélyes. Egyenes szabású, derékban karcsúsított, olajzöld ruhájának kerekített uszálya gyászos feketére színeződött az utcák örökös piszkától, és lengése közben halovány porfelhőt kavart a száraz járdán. Dekoltázsát magasított nyakú csipkeberakás fedte, rajta homokszínű rózsabross csillogott, összhangban a kalapon díszelgő, szintúgy homokszínű virágokkal. Holly fülében megtapadt ez a kellemes, csengő nevetés. A hölgy kecsesen megemelte szoknyája szélét, majd finoman fellépett a kávéház bejárata előtti lépcsőfokra, miután kísérője egy előzékeny mozdulattal kinyitotta számára az ajtót. A pörkölt kávébab pikáns, meleg illata kisurrant az utcára.

Holly ekkor átrontott az úton, botladozva, mint egy megijesztett, járni tanuló kölyökkutya, majd megállt a kávéház ajtaja előtt. A zöld ruhás nő észrevette, félig hátrafordult, meglepően kedves szemekkel tekintve a kislányra. Megsimogatta a pöttöm teremtes kóc haját, majd biccentett a mögötte várakozó, nála egyértelműen fiatalabb férfinak, aki rögvést megértette, hogy adakoznia kell. A két felnőtt mosolya találkozott, s mialatt a férfi megkísérelt előhalászni a zsebéből némi aprópénzt, Holly egy lopott mozdulattal megérintette a nő szoknyáját. Miközben a kislány orrát betöltötte a kellemes parfümmel átitatódott selyem illata, zsebecskéjéből előkerült egy szál gyufa. A kósza lángocska föllobbant, majd a nevetés sikolyba fordult.

A tűz nyelve egymás után ölelte át a mélyzöld ráncokat, míg nem a lángok az imbolygó derékon összefonódva, fékezhetetlenül táncolták körbe immáron az egész alakot. A nő ruhája lobogott,

mint a forradalmi zászló, s ahogyan rémulten szédelgett, a sárga lángok egymást keresztezve keringöztek. A felcsapó füsthomályban a nő égő karjaival partnere után kapkodott, ám a higgadságát veszített férfi egy veszett majom módjára ugrándozva minduntalan kitért az útjából, miközben segítségért üvöltözött. Holly a kávéház ablaküvegéhez préselte magát, és reszketve gyönyörködött a látványban. Mintha háborodott elméje előtt egy werkfilm peregne, egy csupa-szodó, fekete sziluettet látott, aki perzselő fényárban úszva pörgött önnön tengelye körül, akár a kinyitott, antik ékszerdoboz közepén forgó balerina. A kávéház téglaszín homlokzata gyönyörűen vibrált a lángok meztelen izzásában.

Nem, ez nem lehet! Holly mindkét kezével a fejéhez kapott. Rosszabbik énje ismét játszani akart, és ő engedett. A tövig elégett gyufaszál, mint aszott, girbegurba csontszilánk, a lábai előtt hevert. Az örülettől eltorzult gyermeki arc dombjain átlépdelt egy sötétzöld, lágyan suhogó parfümhullám, majd az ajtó csilingelve bezáródott a kávéházba betérő új vendégek mögött. Holly egy csöppnyi bátorságot plántált cingár végtagjaiba, és önuralma utolsó leheletével futásnak eredt.

Az alkonyat egy fekete hattyú könnyedségével érte utol a várost. A piac kiürült, a reggeli áru vagy elfogyott, vagy fonott kosarakban szunnyadva várta egy új nap kezdetét. Az árusok ócska, összefércelt ponyvakkal fedték le az üres kocsikat. Ki-ki elégedetten tért haza, aprópénztől dagadó kötényzebbel, mások az ivót vették célba, hogy egy korsó sörrel nyugtázzák bevételtől mentes napjukat. Az emberi beszéd eleven hangja elült, helyét a poros macskakövet tépázó, sietős cipősarkak kopogása és a sebesen ügető igáslovak összemosódott patazaja váltotta fel.

Holly egy árnyékos sikátorban kuporgott, hátával a hideg kőfalnak támaszkodva. Rettenetesen szégyellte magát, ám a könnyelmű boldogságot, melyet a tűz látványa minduntalan felébresztett benne, nem tagadhatta meg. Szerette a vörös tündéreket, az ismételt, örült rituálék kényszerét, amely mások szívébe bánatot ültetett, az övét viszont csordultig töltötte tiszta derűvel.

Holly reszketve tárta szét ujjacskáit. A markában egy utolsó szál gyufa tétlenkedett.

Magányba burkolózó arcának egyik felét azután erős fény borította be. A szemközti ház ajtaja kinyílt, és egy éles reccsenés kíséretében nekicsapódott a durva falnak. Egy duci, savanyú asszony csámpázott ki, hanyagul viselt, nedves kötényben, vastag és szőrös karjai közt egy teli hordóval, melynek tartalmát egy ügyetlen lendülettel a lépcső mellé zuttyintotta. A bűzös konyhai hulladékhalomban Holly egy elázott kenyérszeletet pillantott meg, melytől borsónyira zsugorodott gyomra mélyén rögvést kíméletlen szúrást érzett. Pirkadat óta az utcákon kószált, éhezett, de félt hazamenni. Gyufái tönkrementek, az épségben maradt szálakat pedig elfecsérelte. Ha mindez a bátyjai tudomására jutna, nem kapna vacsorát, és bizonyára a kemény küszöbön kellene töltenie az éjszakát.

A sikátorban járókelők árnyai suhantak tova, és Holly mélyen lesütötte a tekintetét, mert láthatatlanná szeretett volna válni. Lábfejei annyira szutykosak voltak, hogy úgy tetszett, mintha két bozont patkány mocoogna előtte a földön. Lábára ekkor egy narancs-sárga fénypászma mászott, óvatosan, egyesével megérintve az utca kövezetén edzett lábujjakat. Holly ismerte a lágy fényt. Csalogató ösvény volt ez a csodához, amelyet úgy imádott. Feltekintett, abba az irányba, amerről a fény kúszott feléje, és az utcán lődörögő árnyaknak hirtelenjében felismerhető, emberi arcuk lett, midőn a titokzatos fényözön rájuk vetült. Hollyból kihalt a keserűség, s

nem törődve üres gyomra könyörgésével, követni kezdte kedvenc fényét.

Késő estére járt, s elérkezett a város felett őrködő lámpások ideje. A járdára hulló fények borostyán melegséggel borították be az egymás mellett sorakozó macskaköveket. Hollyt különleges transz kerítette hatalmába, mint mindig, ha valahol tűz gyulladt. Rajongva figyelte az ódon utcalámpa üvegfalú elméjében ugrándozó picit, sárga lángocskát, s noha amaz csak szelíden illegette magát, Holly a napfénynél is szikrázóbbnak vélte a jelenséget. A tüzet szabadjára kell engedni, gondolta, hiszen a vörös tündér olyankor a legszebb, ha tombolhat. Ekkor úgy tíz lépésnyire tőle egy újabb fényes sziget világlott fel a lappangó alkonyat közepén, és vele azonos magasságban egy különös gólyalábakon egyensúlyozó, fekete alak mozdult. Fémes nyikordulás hallatszott, amint az alak visszazárta a lámpa üvegét, azután mintha lépcsőn haladna, a levegőben lépkedve komótosan leereszkedett a talajra. Vállára vette gólyalábait, és csörömpölve továbbhaladt, hogy felébressze a szürkületben várakozó következő lámpaoszlopot. Holly kíváncsian figyelte az árnyat, amint belevesztett az utca sötétjébe, majd kisvártatva egy újabb fénypontot élesztett a semmi közepén. Izgatottsága arra sarkallta, hogy az idegen nyomába eredjen. Valahányszor elhaladt egy izzó lámpás mellett, vett egy mély és átszellemült lélegzetet, hogy magába szívja a magasban pislákoló, magányos gyertyaláng rusztikus füstillatát.

A lámpagyújtogató békésen munkálkodott. Szögletes kosár volt az oldalára erősítve, ebben tartotta antik hatású olajoskannáját és több tucat gyufás skatulyáját. A kannában friss petróleum hömpölygött. Először mindig utántöltötte a lámpából kifogyott anyagot, majd egy gyufával meggyújtotta a kialudt kanócot. Dolga végeztével lemászott a létráról, s derékkötényébe törölte olajos kezét. Veleszületett némasága meggátolta abban, hogy kedves szavakkal köszöntse

a mellette cövekélő Hollyt, ezért derűsen rámosolygott, majd kisvártatva megemelte egérrágta kalapját. Holly büszkén mutatta fel utolsó gyufaszálát, mert bízott a lámpagyújtogató cinkos megértésében. A lámpagyújtogató ekkor égnek meresztette jobb mutatóujját, és bal kezével kivett kosarából egy gyufásdobozt. Óvatosan kihúzott egy pálcikát a dobozból, mintegy tréfás bűvészmutatványként, majd egészen közel hajolt Hollyhoz, merev tekintettel figyelve a két gyufaszálát. Holly legnagyobb meglepetésére a két vékony szál feje varázslatszerűen, egyszerre lobbant be, szikrázó, pirinkó tüzeket ébresztve.

Holly felkacagott. Azon nyomban forró lángok vonalait pillantotta meg a lámpagyújtogató arcán, s ahogy elhatalmasodott rajta a korlátlan gyújtogató vágya, az ujjai között tartott gyufaszál fénye egyre erősebb és teltebb lett. Egy rakoncátlan szikra a földre ugrott, és egyetlen pillanat alatt száguldó futótűzzé terebélyesedett, egyesülve a lámpások kelyhében integető piros nyelvecskéekkel. Holly szeme elé emelte a füstölgő gyufaszálát, és engedte, hogy arcába hulló, pókhálószerű tincsei lángra kapjanak. Megnyálazta remegő ajkait, majd kivárta, amíg utolsó gyufácskája végképp elég, hogy a tüzet azután az ő teste táplálhassa tovább. Holly egy vörös tündérré változott. Tetőtől talpig elborították a lángok, szívét tébolyult erő szállta meg. Egyetlen cél lebegett előtte: az izzó nyár képét festeni a komor házak seszínű falára, így változtatva gyönyörű karmazsin erdővé az egész világot.

Sétája során mindent megérintett, amiről úgy gondolta, szépen ég majd. Sorra bíborozta a postakocsikat és a piac áruhordó szejkerit. Korhadó törzseket ölelt át, hogy a fák emésztő pattogásban pusztuljanak. Rátenyerelt a játékbolt üvegére, s a karjából kilövellő lángok máris az ereszt nyaldosták. Nézte, amint a boltban perzselődő babák arcáról leolvad a festék, ahogy a tűz a színes fakockákat

ropogtatja, és vörös fogaival lerágja a galoppozó hintaló szőrét. A környék valamennyi boltját felgyújtotta. Az emberek hangyamód futkostak az utcán a tisztítóúz élénkpiros jelmezeiben. Holly esze-lősen, széttárt karokkal táncolt és ugrándozott, átadva magát a lán-gok végtelen, tajtékzó uralmának. Büszke volt, és nagyon boldog.

Az öreg torkon ragadta kopott nyelvű, piszkos seprűjét, és a harmatos napkeltevel versengve nekilátott az utcák kipucolásának. A piaci ko-fák már javában serénykedtek, néhány kolduló pedig fogyasztható maradékokat keresgél az éjjeli tivornyák felgyülemlett szemetében. A vénember a fogát szívta, s dúdolt dallamát házsártos morgásokkal tarkította, valahányszor lépcsőaljban szundító uzsorás állta útját be-csületes munkájának. Mr. Palmen játékboltjához érve szokatlan do-logba botlott. A kirakat előtti sáncban egy tetemes kupacnyi hamu árválkodott. Amint alaposabban szemügyre vette, a csúcsos, szür-ke porhalom közepén egy elégett gyufaszálat talált. Seprűje nyelvét támasztékul használva lehajolt érte, és ráncos tenyerébe vette. Há-lyogos szemével hunyorítva mustrálgatta egy darabig, végül néhány apró mozdulattal szétmorzsolta. „Ostoba népek, az utcán égetik el a mocskukat!” – szitkozódott magában. Ezután köhintett egyet a vénekre jellemző rekedt és hurutos visszhanggal, majd lerázta te-nyeréről a kormot. A kirakatban vigyorgó játékbabák megkövült tekintettel figyelték, s amint a seprű ujjai bosszankodva felölelték a hamut, az öreg úgy látta, mintha a karcos üveg mögött félenken megbillent volna a hintaló.

Tetszett? Rendeld meg a kötetet közvetlenül a szerzótől,
és olvasd el a kötetben szereplő összes novellát!

sofia.hu/rendeles

Hámori Zsófia

Írj nekem: uzenet@sofia.hu

www.sofia.hu

facebook.com/authorsofia

Tartalom

Morris Mignon	5
Szürreália	13
Csak egy dobás	21
Parancshiba	28
A vörös tündér	35
Ikrek	47
A télapó halála	50
Melankólia	61
Az újonc	66
Fehér férgesekék	76
Türkiz cipellők	81
Képzelt fájdalmak	95
Shiva tigrisei	100
Fejezetek rólunk	120
Egy pont a démonoknak	124
A költő augusztusa	133
Deus mortis	135
Iroquois	142
Megtört akkord	149
Csendélet cetekkel	159
Visszaút	165

Hámori Zsófia
SZÜRREÁLIA

Magánkiadás

Borító: Matsuoka Yoko
Felelős szerkesztő: Kelemen Livia
Tipográfia és tördelés: Kalmár Gergely

Nyomdai kivitelezés és kötészet: Print Invest Magyarország-H Zrt.
Felelős vezető: Ványik László elnök-vezérigazgató

ISBN 978-3-9524600-0-9